

Sinkovics Ferenc

Nem tudják felszámolni a magyarokat

A Nemzeti Nagyvizit diagnózisa szerint nem vagyunk gyengék és elesettek, történelmünk során megharmincszoroztuk magunkat

Erdekes helyzet, mikor tudósokkal, írókkal vagy éppen filozófusokkal beszélget a magyarság sorsáról, ember és világ viszonyáról egy orvosprofesszor, az Országos Onkológiai Intézet főigazgatója. Ez Kásler Miklós műsora az M1-en, a Nemzeti Nagyvizit, melynek az a legfeltűnőbb jellegzetessége, hogy egymástól látszólag távol álló jelenségek között is keresi, s fel is fedezi az összefüggéseket.

– Ön ismert orvosprofesszor, ám jártas a történelemtudományban is, már-már annyira, mintha ez is a szakmája lenne...

– Mindig is nyitott voltam a világra, minden érdekelt. A biológia, a művészettörténet, az irodalom, s persze a történelem is. Sokat olvastam, ez töltötte ki a napomat, s nagyon intenzíven sportoltam is. Atletizáltam, futó voltam. Amikor egyetemre kerültem teljes mértékben lekötött az orvostudomány, de annyi időt mindig hagytam magamnak, hogy naponta olvashassak szépirodalmi és történelmi munkákat is. Hiszem, hogy minden mindennel összefügg a világban, ezért kicsit másként látom az eseményeket, mint mondjuk egy hivatásos történész.

– Van olyan korszak a történelemben, ami jobban érdekli önt, mint a többi?

– Az ókor. De rendkívüli módon vonz a magyar őstörténet is. Mert az nem úgy van, hogy hirtelen keletkezik egy nép, szinte a semmiből, azt sem tudjuk, honnan jött, mit akar, ide-oda vándorol a világban, közben úzik-hajtják is őt mások, aztán hirtelen teremt egy olyan államot, amely száz éven keresztül döntő módon befolyik, meghatározza Európa sorsát. Sőt, négy-öt száz éven keresztül pedig döntő tényező Bizánc és a Német-római Császárság közé ékelődve. És egyenrangú velük. Valaminek történnie kellett a tudományban, ha még én sem tanultam a pozsonyi csatáról, erről a fényes magyar győzelemről, csak véletlenül akadtam rá az olvasmányaim során.

– Tudatos elhallgatásra gondol?

– Igen. Dezinformálásra, csúsztatásra, a tények meghamisítására. De miért is ne, hisz a Habsburgok trónra kerülésük után, fittyet hányva magyar királyi esküjükre, csak a birodalmuk érdekeivel foglalkoztak. Pedig az eskü abban a korban még fontos dolog volt. A magyaroknak korábban másfajta uralkodóik voltak. Szakrális királyok, akik az isteni eredetű törvények jegyében uralkodtak. Ez majd mindegyik Árpád-házi uralkodónkra igaz volt, de az Anjoukra is. És akkor ide kerülnek a svájci rablólovagok, akiket ráadásul a magyarok jutattak lehetőséghez, mert a morvamezei csatában a kun és a székely hadak képezték a nyolcvan százalékat Rudolf seregének. Ha a kunok és a székelyek nem nyerik meg neki az ütközetet, ott pusztul el a harc forgatagában. Már lenn volt a földön, le akarta fejezni az ellenség.

– Hogy jön ez a csúsztatásokhoz, dezinformációkhoz?

– Ha meg akarták őrizni a tekintélyüket és a fölényüket a Habsburgok, akkor ezeket a történeteket nem mondhatták el, sőt tudatosan át is írták a tényeket. A folyamat a Bach-korszakban kulminált, amikor megjelent Hunsdorfer finnugor elmélete. Azért az érdekes, az 1700-as évek végéig senki sem vitatta a hun-magyar rokonságot. A krónikák vagy a földai évkönyvek, az Altaichi évkönyvek is hol türknek, hol hunnak, hol magyarnak nevezik őseinket. Ez nem véletlen, akkor sem voltak ostobák vagy elmebeteg az emberek, a dinasztiák pedig pontosan ismerték és számon tartották az eredetüket.

– A hun rokonság sokaknak olyan, mint tüske a köröm alatt... Még idehaza is elkeseredetten harcolnak ellene.

– Igen mert a hun kapcsolat azt jelentené, hogy a magyar nemes eredetű nép, melynek több olyan korszak volt a történelmében, amikor a dicsőség csúcsain

állt. Más nem mondok, mint hogy Atila szervezte birodalmá az egész barbár világot, egy közösségbe terelte például a germán törzseket, ott indul az igazi germán történelem, ahol Atila színre lép. Olvastam egy összefoglaló kötetet az Atillához kötődő legendaköről. Ennek negyven százaléka germán, a másik negyven százaléka itáliai, szinte a magyar hagyománykör a legkisebb benne.

– Ez a nemes jelleg lenne az oka a ma is folyamatosan tapasztalható s látszólag ok nélküli magyarellenességnek?

– Ez és a mássága. Bizarr, hogy mostanság milyen jelentőséget kapott a másság tisztelete, csak éppen a másnak tekinthető magyaroknak nem jut ebből a tiszteletből. Miért különbözünk annyira? Mert a magyarságnak más volt az államszervezete, más volt a harcmodora, más volt a jogalkotó képessége. A Szent Korona-tan a világ legkáprázatosabb jog- és hagyományrendszerére, a világi és a transzcendentális viszonylatok szintézisére, s a demokrácia alapképlete a maga megosztott hatalmi rendszerével. Az ellenállás joga is benne van. De más a magyarok kultúrája, habitusa is. Hadik András, kicselezve Nagy Frigyes seregeit, Berlinig hatolt. Volt másfél nap előnye, tehát nála volt a meglepetés ereje. Ám ő megállt a város kapuinál, s beküldött egy futárt, hogy Nagy Frigyes felesége hagyja el Berlint, mert még baja történhet. Ezzel fel is adta a meglepetés erejét, csak másfél óra múlva lövettette szét a kaput, és sarcolta meg a várost. A királyné levélben válaszolt, mely szerint ő mindig is bízott a magyar nemesség jól ismert lovagiasságában, s köszönte a menekülés lehetőségét. Ilyen mozzanatokból áll össze a magyar történelem, ami nem jellemezte más népek történetét, akár az angolt, akár a frankot nézzük.

– Hol siklott ki a magyarság sorsa? A tatárjárásnál? Csak legenda lenne, hogy előbb üzentek, álljunk melléjük?

– Üzentek, egyben megszábták a feltételeket. Törvénykönyvük azt mondta, aki ellenáll, azt ki kell irtani. Aki nem áll ellen, az lehet szövetséges, de alárendelt szerepben. IV. Béla maradhatott volna a trónon, de alávetett uralkodóként. Ha Béla király ezt elfogadja, akkor Batu kán meg sem áll az Atlanti-óceánig. A törökökkel szemben is ugyanígy áldozta fel magát a magyarság.

– Megaláztatnak tartjuk azt a hosszú hódoltságot...

– Miért? Egy négyszer nagyobb és erősebb államról volt szó. Csoda, hogy a magyarok 130 éven át ellent tudtak állni neki korábban. Ez jól mutatja a magyar katonai képességeket. Bízunk Európában, de csak csekély segítség érkezett. Az, hogy vérzik a magyarság? Nem számított. A mi mentalitásunk és a lengyeleké akkor is élesen elkülönült a tőlünk nyugatabbra élő népektől.

– Ez már a jele volt annak, hogy kiveszöbben a Nyugatból az annyira fontos spiritualitás?

– Igen, ekkor kezdődött el a folyamat, aztán a francia forradalmat követően rendkívüli módon felgyorsult.

– Volt-e olyan pont a magyarság életében, amikor már látszott, nem tud visszafordulni a lejtőn? Hatott egyébként a sok dezinformáció és csúsztatás?

– Hogyne. Így tették tönkre a cári birodalmat is a nyugati hatalmak. Ott voltak például a Romanovok, sokat tettek az orosz népért a 19. században, egymás után hozták a reformokat, mégis egymás után követték el ellenük a merényleteket. Európában a 18. században indult el a hamisítás, minden szálon. Az egyházellenesség, a papok kifigurázása, az inkvizícióinak tulajdonított több tízezer áldozat regéje... Holott lehetett néhány száz ember. Ráadásul a végső ítéletet nem az egyház mondta ki sohasem, hanem a világi hatalom. Kevesen tudják, hogy Kapisztrán Szent János Itália főinkvizítora volt, mielőtt durva köpenyében, kezében fakeszettel megindult volna a török ellen. Főinkvizítorsága alatt egyetlen halálos ítélet sem született, mert addig magyarázott az eretnekeknek, míg azok meg nem tértek.

– A magyar történelem szomorú eseményei, a sok frusztráció hogyan befolyásolta az évszázadok során a nép pszichéjét és egészségét?

– Egyrészt nehéz történelmünk volt. És ez nem maradhatott hatás nélkül. Ráadásul még folyamatosan sulykolták is belénk, hogy mennyire sikertelenek, szerencsétlenek vagyunk.

De hát mennyivel voltak sikeresebbek a lengyelek vagy a balti népek?! Félmillió lélekszámban érkezett

ide a magyarság, s meg tudta harmincszorozni magát sok-sok háború, s a hatmillió abortusz ellenére! A hatmillió abortusz történelmünk legnagyobb katasztrófája. Mégis itt vagyunk. Tegyük hozzá, a környező országokhoz csatolt magyarságot sem tudták felszámolni, pedig szerették volna.

– Az mondják, a sok frusztráció miatt olyan rosszak európai összehasonlításban a daganatos statisztikáink...

– Ezzel vigyázni kell. Az európai népesség 22 százaléka szerepel a nemzetközi rákregiszterben. A 78 százalék adatait a kórházi jelentések alapján vagy éppen azok nélkül becsülik meg. Nincs egységes statisztikai módszer sem. 1994-ben a Free University Amsterdam vállalta fel, hogy kidolgoz egy egységes európai rákregiszter szisztémát, de azóta sem hallottam efelől semmit. Minden országban más statisztikai eljárásokat használnak, mindenki küld valamilyen adatot, ami vagy igaz, vagy nem. A román egészségügyi államtitkár előadást tartott egy konferencián, melyből az derült ki, hogy sokkal jobbak azok a statisztikáik, mint a miénk. Ekkor felállt egy erdélyi magyar orvos, mondván nem érti az egészséget, hiszen Romániában se rákszerűség, se sugárterápia, s mégis jobbak az adatai? Annyit mondhatok, a magyar kimutatások pontosak. Igaz, az egyik évben lecserélték nálunk az addig használt statisztikai szoftvert egy másikra. Mindjárt ezerötszázal csökkent a rákos halálozások száma, persze nem a valóságban, csak a kimutatásban.

– Tehát tévúton járnak, akik a frusztráció jelentőségéről beszélnek?

– A történelem rendkívüli módon befolyásolja a következő generációk életét. Őrült veszteségeink voltak, legalább ötször lefejezték a magyar értelmiséget, aztán jött '56, amikor elvándorolt kétszáz ezer ember, s így tovább. Ha az ország úgy áll az élethez, hogy itt vagyunk, dolgozunk, s nem engedjük belénk törölni a lábát senkinek, mindjárt másként tekinthetünk magunkra. Nyelvünk egy csoda. A Nobel-díjasaink is ezen a nyelven tanultak, gondolkodtak. Teller Ede meg sem tanult rendszeren angolul, volt egy titkárnöje, akinek csak az volt a feladata, hogy angolra fordítsa Teller mondatait.

– Miért éri ma is annyi támadás a magyarokat?

– Ez megy ezer éve. Folyton a veszünkéről, a megsemmisülésünkéről folyik a szó. Arról, hogy eltűnünk. Miért, a baszkokat be tudták olvasztani? A bretonokról azt sem tudtuk, hogy élnek, most elkezdtek kelta nyelven beszélni. A történelem arra tanítja az embereket, hogy mindig eljön a kedvező pillanat a nemzetek számára, csak vannak nemzetek, akik ezt nem veszik észre. Vagy nincsenek felkészülve rá. Úgy érzem, ilyen volt az a magyaroknak 1990-ben, amikor fölkínálták számunkra Kárpátalját. De nem voltunk felkészülve a pillanatra. És nemcsak a történelem hordozhat sok frusztrációt, de a jelen is. Gondol-e komolyan arra valaki, hogy a mostani gyerekek fele elvált családban él? Vagy vizsgálja-e valami, mennyi kultúrsummetet önt a média ezekre az amúgy is kiszolgáltatott gyerekekre?

– ??Ez nem az egészségügy terepe...

– Szidják a hazai egészségügyet is. Egy disszidens magyar orvos jött ide hozzánk a Harvardról, hogy kezeljük a daganatos betegségeket, mert nincs megelégedve a kinti orvosokkal. Négyszer volt vitánk szövettani kérdésben az egyik legfejlettebb s legnagyobb amerikai kórházzal. Mind a négy esetben a mi patológusainknak volt igazuk, akik huszadannyit keresnek, mint a kintiek, s háromszor annyit dolgoznak. Nyilván hasonló a helyzet más orvosi területeken is idehaza. Mi mégis mindig a külföldit csodáljuk. Gátolni lehet a tehetséget, de kikezdeni nem. Egy nép kumulatív genetikai állománya konstans.

– Egy népé. De mi keverékek vagyunk már...

– Akkor is konstans. Ha olyan generációk lépnek színre, mint a reformkorban, vagy Erdélyben a Szépművészek Céh tagjai, akkor most is itt kell lenniük a rendkívüli tehetségeknek, csak mindig minden a lehetőségeken múlik és a hiten, hogy meg tudom csinálni. És ne féljünk az ellenünk indított akcióktól. Minden akcióra születik reakció. Az erdélyi magyarok is eltűntek volna már, ha nem támadják őket. Támadnak? Csak azért is összekovácsolódunk. Érdekes, de erre odakint nem gondolnak?

2014. április 14.

Forrás: magyarhirlap.hu

